

И спусна се Войводата сега
пръв и Младена той пригърна. Веднага
се спуснаха отведъ и другите. И ека
викъ, неразбрана глъчъ. Широко пасть разчекна
Грахъ съ викъ да иска речъ, но въ тая врява кой
чу, и да чуй ти ще! . . . И целия се рой
вмигъ съ крясъци навънъ на улицата урна.

Заглъхна. Сякаше на устни пръстъ да турна
и омърлуши се преди минута шумний
дворъ. Само две гугувки сладкодумни
се надпреваряха да гукатъ, безъ да шжтъ
да знаятъ що ги е подзело та крещѣтъ
и на къде се тѣй изметоха изъ двора
невиждани другъ пътъ, и по туй време, хора.
Но ето ги и те че прѣпнаха, — по тяхъ
изъ ведрината шумъ претрепка . . . Ето смяхъ
се чу на някъде оттатѣкъ презъ довари,
и се смѣлча, като прерязанъ вмигъ. Две стари
жени надникнаха презъ пътните врата
въ напуснатия дворъ, — протегна си врата
и младъ единъ левентъ, но плахо се озърна,
и връцна . . . Тласна се о вратнята, завърна
и въ двора вътре чакъ затири се дете,
богъ знае отъ къде, богъ знае за къде
и дали не така случайно тукъ се втурна :
ей спре, изправи се, на устни палецъ турна —
но зиналата пасть на мъртвия низамъ
и погледа му тъпъ съгледало едвамъ,
презъ портите назадъ то духти изведнѣжка . . .

Изъ къщи гърлястъ смяхъ и препирня се мъжка
чу и по стълбата заслязваха Върбанъ
и Граха, стария Братое и Китанъ,
а ето най-подиръ и Райко Самохода —
и всички, слезли тамъ, прилекнаха при входа
предъ още топлий трупъ, — донесли купъ листа